

човѣкъ. Беднякътъ напълнилъ единъ чувалъ съ царевица, нарамилъ го на грѣбъ и го занесълъ на воденицата. Следъ нѣколко часа брашното било готово. Човѣкътъ напълнилъ наново чувала мѣтналъ го на грѣба си и го отнесълъ въ къщи.

Щомъ влѣзналъ въ двора, жена му и децата изкокнули и го посрещнали съ радостни викове.

— Цѣлъ чувалъ брашно си имаме вече, — подскачали децата и плѣскали ржички.

— Дай го по скоро тукъ, — разшетала се майката. — Да направимъ качамакъ, че както сме изгладнѣли, не можемъ повече да чакаме.

Турила майката котлето на огъня и бързо, бързо забъркала качамакъ.

— Ехъ, че сладъкъ! — викали децата и лакомо лапали.

— Ехъ, че хубава царевица си намѣрилъ, мъжо! — добавила майката.

А царевицата премирала отъ щастие и си мислѣла:

— Къде е сега пшеницата да ме види! Макаръ че не съмъ царица на житата, царски ме приеха тия бедни хора. Колко съмъ щастлива, колко съмъ щастлива!

Николай Т. Фолъ

ПРЕЛА МЕЦА

Прела, прела Меца,
Прела цѣло лѣто,
Та изпрела прежда
Тънка като злато.

Хурката ѝ бѣше
Дрѣнова кюския
Везана чудесно,
Двойно боялия.
Вълната ѝ вълна
Даромъ отъ овчаря,
Деѣто я продавалъ
Скъпо на пазаря.
Че безъ време лѣтосъ
Овдовѣ Мецана
И съсъ ситни, дребни
Дечица остана.

И. Стубель